

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2025. július 10.
(csütörtök)

Szepesy László

47. ISTEN HOSSZÚTŰRÉSÉNEK VÉGE

Énekek: 130,1-3, 130,4

Alapige: Ámós 8,1-2

„Ily dolgot láttatott velem az Úr Isten: íme, egy kosár érett gyümölcs. És mondta: Mit látsz Ámós? És mondtam: Egy kosár érett gyümölcsöt. És mondta az Úr nekem: Eljött vége az én népemnek, az Izraelnek; nem bocsátok meg neki többé!”

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, mennyei Édesatyánk, hogy a Te szemeid mindig a Tieiden vannak, és most is az éneken, a zsoltárossal együtt megvallhattuk, hogy nincs az a mélység, amelyből ne kiálthatnánk Hozzád. Köszönjük, Urunk, hogy ez csak a mi érzésünk lehet, hogy a Te füleid nem hallják a mi panaszunkat vagy kiáltásunkat, csak a mi félelmünk és a mi aggodalmunk az, hogy a Te szemeid nem látják, hogy mi zajlik, mi történik velünk akár a hétköznapokban, vagy éppen a szívünkben milyen gondolatok, milyen indulatok, vágyak küzdenek egymással. Köszönjük, hogy Neked mindig gondod volt a Tieidre, és hogy a Te atyai szereteted mindig biztos pont, kőszikla számunkra.

Urunk, Istenünk, ezek tükrében bűnbánattal jövünk Eléd a zsoltárossal együtt, hisz ha a mi bűneink szerint bánnál velünk, amit látsz, amit

hallasz, amiről tudsz, akkor ki állhatna meg Előtted? Akkor egyikünk se lenne méltó arra, hogy folytassa a mindennapjait, hanem rögtön az ítélet következne ránk. De köszönjük, hogy mi, mert a Lélek a szívünket odafordítja, a Te kegyelmedre nézhetünk. Köszönjük, hogy az Úr Jézus Krisztusban nemcsak bűneink kérdését rendezted, hanem új szívet adtál, hogy a Te útjaidon hitben járjunk, Őt követve.

Köszönjük Neked, hogy a mai alkalommal is így lehetünk együtt egy fárasztó, munkával teli nap után. Köszönjük, hogy összegyűjtöttél, hogy felüdítsd a mi lelkünket, hogy igéd előtti alázatra taníts, és hogy az engedelmesség lelkével vezess bennünket, hogy megértsük a Te útjaidat, ítéleteidet, akaratodat. Kérjük, hogy használd fel ezt a mai alkalmat is erre, hogy megdicsőítsd magadat a szívünkben, hogy még nagyobbak, még dicsőségesebbnek, még igazságosabbnak higgyünk és lássunk Téged, és hogy ne legyen más reménységünk, bizodalunk, csakis Te. Kérjük, hogy ehhez használd fel ezt a mai alkalmat, dicsőítsd meg magadat, és áldj meg bennünket Lelked munkája révén igéddel.

Szent Fiadért, Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek! Folytatjuk Ámós könyvének tanulmányozását. A 8. fejezet elején található látomás és az azzal kapcsolatos ítélethirdetés szorosan kapcsolódik a 7. fejezetben található ítélethirdetéssel és látomással (7-9. v.), amikor az Úr kijelentette: nem bocsát meg Izráel népének. Ez a mondat elhangzott a 7. fejezetben és most, a felolvasott szakaszban is. Isten tehát a korábbi látomást erősíti meg a mostanival. Ennek az üzenete pedig egyértelmű. Ámós egy teli kosár érett gyümölcsöt lát, és az Úr megmagyarázza, hogy mit jelent ez. A gyümölcstről tudjuk jól, hogy hosszú időbe telik, míg beérik, és amikor ez megtörténik, akkor vagy leszedik, vagy pedig leesik a fáról. Azaz az érési folyamat, a gyümölcs formálódása, érése véget ér. Ugyanígy – mondja az Úr – nagyon hosszú ideig tűrte Izráel népének különféle bűneit, amelyek közül a fejezet elég sokat felsorol. Miközben hosszan tűrte ezeket, megtérésre hívta, kisebb-nagyobb büntetésekkel magához terelte népét, de ők nem akartak bűnbánatot tartani, nem akartak bálványimádásukból és bűneikből megtérni. Ezért – mondja az Úr – a türelem ideje a végéhez ért, beérett a gyümölcs, most már az ítélet jön. És a következő versben rögtön egy szörnyű látomást mond el a próféta, ahol a városban mindenfelé holttestek hevernek (erről majd következő alkalommal beszélünk). Ez Ámós gyümölcskosárról szóló látomásának lényege, az Úr így foglalja össze: *„Eljött vége az én népemnek, az Izráelnek; nem bocsátok meg neki többé!”*

Valljuk be, Testvérek, ez egy elég komoly és súlyos kijelentés, különösen Isten szájából. Mert az, hogy én nem bocsátok meg az egyik testvérnek, az egy dolog, lehet, hogy a kapcsolatunk rossz marad, de ez még nem a vég, de amikor az Úr mondja ezt ki valakiről, különösen egy népről, hogy „*nem bocsátok meg neki többé*”, annak nemcsak igazi súlya, hanem nagyon komoly következménye van. Ez azt jelenti, hogy az Úr már nem ad többé lehetőséget a megtérésre, és az embernek és a népnek minden cselekedetét, bűnét számon fogja tőle kérni, meg fogja ítélni. Ahol ugyanis nincs többé bocsánat, ott az ítélet következik. A 7. versben is azt mondja az Úr: „*Soha el nem felejttem semmi cselekedetüket!*” A megbocsátás egyik lényeges része pont az, hogy az Úr szándékosan nem emlékezik meg a bűneinkről. Nem szenilitásból, hanem szándékosan elfelejti bűneinket. Nem emlékezik vissza rá. Nem azért, mert Ő nem mindentudó (mert Ő mindentudó!), hanem nem akar emlékezni a bűneinkre. És az ítéletet pont ezzel fejezi ki a 7. versben, hogy bizony nem fogja elfelejteni semmi cselekedetüket. A Zsid 8,12 is ugyanerről beszél. Ezt mondja az Úr: „*Mert megkegyelmezek álnokságaiknak, és az ő bűneikről és gonoszságaikról meg nem emlékezem*”. Látjuk tehát, hogy a bocsánat lényege, hogy az Úr nem emlékezik bűneinkre? De hogyan kell értenünk, amit itt Ámós próféta mond? Isten Izráel népének nem bocsát meg többé. Mit jelent ez annak tükrében, hogy mind az Ó-, mind az Újszövetségben azt parancsolja nekünk az Úr, hogy akár 70x7-szer is bocsássunk meg az ellenünk vétkezőknek, és az úri imádságban is vajon nem magát állítja-e elének példaként, amikor azt kérjük, hogy „*bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek*”? Vajon ott nem az Ő bocsánatából indul-e ki az emberi bocsánat? Mert aki bocsánatot kapott az Úrtól, az tanul meg másoknak is megbocsátani. Hogyan értsük tehát az Úr szavait, viselkedését, hogy egyszer azt parancsolja nekünk, hogy bocsássunk meg, máskor pedig (pl. mai igénkben) azt mondja, hogy soha többé nem bocsát meg Izráel népének?

A kérdés megválaszolásához alaposan át kell gondolnunk ennek a kijelentésnek minden egyes szavát. „*Nem bocsátok meg neki többé.*” Először is tisztáznunk kell, hogy kikhez szól itt az Úr. Kiknek mondja ezt, hogy többé nem bocsát meg nekik? Az egész népnek? Izráel királyságában lakó minden egyes embernek? Ez a válasz a teljes Biblia tükrében nem valószínű. Ráadásul ha tovább olvassuk Ámós könyvét, akkor a következő fejezetben azzal fogunk találkozni, hogy lesz egy kis csoportnyi ember, akiket az ige maradéknak, a népből megmaradtaknak nevez, akiket az Úr életben hagy, és akiknek megkegyelmez, és akiknek a helyreállításáról jövendő majd Ámós. Ez azt jelenti tehát, hogy az ítéletet többen túl fogják élni, mivel az Úr meg fog nekik kegyelmezni.

Más igeszakaszok megmutatják nekünk, hogy ez valóban így is történt, ahogy azt Ámós előre megmondta. Ha a Testvérek a 2Krón 30-at fellapozzák majd otthon, akkor egy csodálatos ébredésről olvashatunk Ezékiás júdai király idejében, aki az ítélet ideje alatt uralkodott Júdában. A páskha ünnepét tervezték megtartani Jeruzsálemben, amit már hosszú-hosszú időszak óta nem tartottak meg, és a király ennek alkalmából írt egy levelet nemcsak a saját királyságában élőkhöz, azaz a júdaiakhoz, hanem az Izráel népéből megmaradtakhoz is, akiket nem hurcoltak el az asszírok. Csodálatos levél, mindenkit bátorítok, hogy otthon olvassuk el, megható szerintem, ahogyan a király azoknak a lelkéhez beszél, akik annyi nyomorúságot és az Úr ítéletét élték át. És ami miatt mindezt megemlítem, azt a 11. versben találjuk meg. A hírnökök, akik ezt a levelet vitték, bejárták a régi izráeli királyság teljes területét, mind a 10 törzset felkeresték, hívták őket a levélben keresztül Jeruzsálembe, hogy gyertek, térjete meg az Úrhoz, hisz az Ő ítélete sújtott titeket is. És miközben ezt teszik – bár a 10. vers arról számol be, hogy a legtöbben kinevették és elutasították őket, de – a 11. vers olyan csodálatos: *„Mindazáltal némelyek az Áser, Manassé és a Zebulon nemzetségéből megalázták magukat, és eljöttek Jeruzsálembe.”* Az ítélet után az Úr hagyott maradékot. Milyen nagy kegyelme ez az Úrnak, hogy némelyeket bűnbánatra és megtérésre vezetett! Milyen kegyelmes az Úr, hogy mindig hagy egy maradékot, akik megalázzák magukat Őelőtte, és hinni kezdenek Benne! Amikor tehát Ámósnak azt kellett hirdetnie, hogy *„nem bocsátok meg neki többé”*, akkor általában Izráel népéről beszélt, a többségről, de nem minden egyes emberről, mert lesznek, akiket megment az Úr! Vannak mindig olyanok, akiknek megbocsát az Úr! Az egész népre, nemzetre bukás és ítélet vár. Izráel országa meg fog szűnni, a királyság a teljes államapparátussal együtt megsemmisül, a nemzetet szétszórják a többi nép között, nem fognak együtt élni, mint korábban, de mégis lesz maradék, akiken megkönyörül az Úr.

Az Úr ítéletében megmutatja mindig az Ő kegyelmét, és ez, Testvérek, csodálatos számunkra! Az özönvíz idején az Úr nem bocsátott meg az egész emberiségnek, minden egyes ember meghalt, kivéve Noét, aki kegyelmet talált családjával együtt az Úr előtt. Sodoma és Gomora bűnei az égig értek, az Úr nem tűrte tovább azokat, nem bocsátott meg nekik többé, jött az ítélet, de Lót és gyermekei kegyelmet találtak az Úr előtt, és megmenekültek. Kánaán népét megítélte az Úr a honfoglaláskor, Józsué idejében, Jerikhó városát a földig rombolták, de Ráháb kegyelmet talált az Úr előtt. Izráel népével ugyanez történt. Az egész népet megítélte az Úr, Ámósnak ezt hirdetnie kellett, de később az Úr kegyelmét hirdethette, amikor a megmaradtak megtéréséről prófétálhatott. És ez, Testvérek, hogy az Úr mindig hagy maradékot, akiken megkönyörül, az evangélium lényege. An-

nak a jele, hogy nem az emberi bűn, ami kiváltja ezt az ítéletet, fog győzni, és fogja az emberiséget porba sújtani, hanem Isten kegyelme győz. Nem a bűné lesz a végső szó, hanem Isten akarata és igazsága valósul meg. Krisztusért az Úr könyörül rajtunk, és az ítéletre méltó tömegből mindig ment meg magának némelyeket, akiket népe tagjává tesz. Amikor tehát Ámós azt hirdeti, hogy nem bocsát meg nekik, a többségről beszél, de nem mindenkiről, és ezt nagyon fontos megértenünk.

Ez a fajta ítélethirdetés hozzátartozik Isten népének életéhez, mindennapjaihoz, a miénkhez is. Nekünk is kell ismerőseinknek és szeretteinknek beszélnünk bűneinkről, Isten haragjának valóságáról, ami miatt ilyen bűnös a világ, mert az Úr megítél bennünket, és a rájuk leselkedő veszélyről, a kárhozatról és az ítélet napjáról beszélnünk kell, nem szabad hallgatnunk. Miért tesszük ezt? Azért, mert azt hisszük, hogy mindenki el fog kárhozni? Nem, bár tisztában vagyunk azzal, hogy a többség a széles úton a kárhozat felé halad. Mégis azzal a reménységgel hirdetünk még ítéletet is, hogy némelyeken az Úr megkönyörül, és többeket megment. Némelyek hallgatni fognak a hívó szóra, és Istenhez térhetnek. Ámós próféta látszólag csak ítéletet hirdet, azt, amit az Úr üzen: „*nem bocsátok meg neki többé*”. Ugyanakkor már az a tény is, hogy ezt hirdeti, hogy lesz ítélet, ezzel lehetőséget ad – értsük jól – az Úrhoz térésre, némelyeket bűnbánatra indíthat és megtérésre vezethet. Tehát ez a kettőség, hogy az ítéletről is kell beszélnünk, mégsem fog az mindenkit utolérni Isten kegyelméből, ez a mi reménységünk Jézus Krisztusban. De nem szabad hallgatni az ítéletről sem, mert a próféták sem tették.

Továbbá e mögött a súlyos mondat mögött, hogy nem bocsát meg neki többé az Úr, látnunk kell az Ő irgalmát és kegyelmét magában a témában, hogy miről beszél. Mi az üzenet lényege? A bocsánat, a megbocsátás. Mert világos, hogy a megbocsátás azt jelenti: az Úr ellen vétettek, engedetlenek voltak Vele szemben, fellázadtak az Ő uralma, hatalma ellen, parancsait semmibe vették, rendeléseit nem követték. Lenézték, megvetették, elutasították Őt. A Biblia tükrében azt kell mondanunk, hogy ha az Úr úgy akarta volna, akkor már első alkalommal sem kellett volna Neki megbocsátania saját népének. Már egyetlen bűn is méltóvá tette a népet az ítéletre. A megbocsátás nem kötelező dolog Isten számára, amely kényszerítene Őt. A megbocsátás nem áll az Úr felett, hanem mindig ajándék és mindig kegyelem az isteni bocsánat. Erre jó emlékeznünk. Már egyetlen kis bűn is méltóvá tette bennünket az ítéletre azért, mert a hatalmas, mindenható, mindeneket teremtő Úr és Isten ellen vétünk, akinek az életünket, a leheletünket, minden másodpercet köszönhetünk. Őt vesszük semmibe, gondoljuk senkinek, mivel vakmerően azt hisszük, megúszhatjuk büntetés nélkül, ha nem fogadunk Neki szót. Már az első bűnnél az

ISTEN HOSSZÚTŰRÉSÉNEK VÉGE

Úr jogosan megbüntethetne mindannyiunkat, Ő azonban nem teszi, hanem megbocsát, és az, amit Ámós hirdet, arról beszél, hogy az Úr hosszan tűr. Hosszútűrő Isten.

Ezt az Ő kegyelmét, bocsánatát nem értik és ragadják meg hittől azok, akik a bocsánat megkapása után továbbra is abban a bűnben élnek, és ahhoz ragaszkodnak, amit korábban az Úr már megbocsátott. Sajnos, Testvérek, úgy érzem, hogy időnként mi sem, én sem becsülöm meg eléggé az Úrtól kapott kegyelmet és bocsánatot. Azok, akik nem akarnak megtérni, megbánni és elhagyni bűneiket, nem ragadják meg igazából ennek a bocsánatnak a csodálatos voltát és valóságát, hogy mitől mentett meg az Úr. A 10.000 tálentummal adós szolga példázata nagyon jól szemlélteti, hogy mit jelent az, hogy az ember kegyelmet kap, de mégsem értékeli azt, mert szívére, jellemére, viselkedésére nincs igazi hatással, mindent ugyanúgy tesz tovább, mint korábban. Új életét, amit amiatt kapott, mert nem büntették meg, arra használja, hogy gonosz módon éljen, mint korábban. Lényegében véve tehát nem értette meg ez a szolga (mint ahogy gyakran érzem, hogy én sem, meg sokunk nem értjük meg), hogy mi juttatta őt az ítéletre: milyen gondolkodás, milyen vágyak, milyen indulatok, milyen hitetlenség vezette őt a teljes bukáshoz, hogy egészen 10.000 tálentummal adósa lett ennek a királynak. Milyen vakság, milyen bűn és önzés, ami emögött áll! Nem értette, hogy csaló, tolvaj, hazug, másokkal szemben irgalmatlan, önző, mindent magának akaró szíve okozta vesztét, és hogy csak a király kegyelmének köszönhetette, hogy megmenekült. Ahelyett, hogy korábbi életét hátrahagyta volna, szégyenkezve gondolt volna vissza rá, saját szívét és óemberét pedig igyekezett volna megtagadni és az új életet, amit az Úr adott neki, annak lehetőségét megragadva új életben élni a király kegyelme szerint, azt megbecsülve, ehelyett nem tanult semmit az esetből, és mindent ugyanúgy folytatott tovább. Az ilyen emberek tehát nem becsülik, hanem két lábbal tiporják, meggyalázzák az Úr bocsánatát és kegyelmét. Ámós prófétának erre kellett emlékeztetnie Izráel népét, hogy ők így élnek. *„Nem bocsátok meg nekik többé.”* Isten hiába bocsátott meg nekik korábban számtalan alkalommal, az nem volt a javukra, hanem csak szaporították bűneiket, mivel megvetették a kegyelmet, és gonoszra használták azt. Isten megbocsátásának tehát hatással kellene lennie ránk, és ez az, amit Izráel népe nem értett meg, hogy ők semmire sem becsülik azt, ezért nem bocsát meg nekik az Úr többé.

Minket mindez arra int, hogy becsüljük meg az Úr bocsánatát, amit nekünk ad nap mint nap! Már az, hogy egyetlenegyszer is megbocsátott nekünk, hatalmas kegyelem, és gondoljuk végig, hogy szó szerint a pokol kínjai közül ragadott ki az Úr ezáltal minket. Mert amikor az Úr bocsát meg, amikor a bűneinket bocsátja meg, a kárhozattól ment meg. Jó, ha

ennek a súlyát érezzük! Ha nem értjük meg bűneink és annak következményeinek súlyosságát, akkor lebecsüljük Isten bocsánatának jelentőségét. Ne vegyük tehát természetesnek azt, hogy Isten bocsánatát adja nekünk, hanem csodálkozzunk rá az Ő végtelen jóságára, irgalmára, és lásuk magunkat kiváltságos helyzetben lévőknek, mert az Úr kegyelmének gazdagságában részesültünk. Valahányszor az Úr megbocsát nekünk, mindig a kárhozát mélységéből ragad ki minket! Legyen tehát mindennél fontosabb számunkra a bocsánat, ne legyen szemünkben megszokott, hétköznapi dolog. Péter apostol is erre emlékeztet minket, amikor arról beszél, hogy milyen sokba került ez a bocsánat, hiszen *„nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből; Hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen Bárányén, a Krisztusén”* (1Pt 1,18-19). Nagy ára van, hogy mi nyugodt lelkiismerettel álljunk az Úr előtt, hogy bocsánatot kapjunk.

Végül pedig az segít megértenünk teljes valójában ezt a súlyos kijelentést, hogy nem bocsát meg Izraelnek Isten többé, hogy látnunk kell azt a hosszú időszakot, szó szerint valószínűleg több milliárd bűnt, amit Ellene elkövettek, és ameddig azokat az Úr megbocsátotta és eltűrte, és csak ezek után hirdetett ítéletet fölöttük. Isten hosszútűrésének és irántunk való jóságának megtérésre kellene vezetnie minket, ahogyan a Róm 2,4-ben is olvassuk. Ő nem véletlenül tűri hosszú ideig a mi bűneinket. Figyeljük meg Pál érvelését: *„Avagy megveted az Ő jóságának, elnézésének és hosszútűrésének gazdagságát, nem tudván, hogy az Istennek jósága téged megtérésre indít?”* Tehát a hosszútűrés azért van, hogy mi még nagyobbak lássuk az Úr irántunk való jóságát, és ez minket megtérésre vezessen. És Izrael életében itt nem valami rövid időszokról beszélünk, itt nem csak 1-2 alkalomról van szó. Ámós hangsúlyosan mondja, hogy *„nem bocsátok meg neki többé”!* Az Úr több nemzedéken keresztül, több száz évnyi folyamatos megbocsátás és türelem után hirdette a végső ítéletet. A nép folyamatosan vétkezett Ellene, de Ő nem a haragját, hanem szeretetét és kegyelmét, az Ő hosszútűrését mutatta meg nekik. Még amikor rövidebb büntetésekkel sújtotta is őket, amikről korábban olvashatunk a könyvben, mint aszály, háborúk vagy éhínség, akkor is az Ő szeretetét mutatta meg, mert ezeken keresztül hívta magához őket. Számtalan jót tett Izrael népével az Úr, számtalan prófétát küldött hozzájuk, akik hirdették a bűnbocsánat evangéliumát, az Úrhoz térés lehetőségét. Több ellenségüktől is megmentette, megszabadította őket, és ők mégsem voltak hajlandóak mindezt értékelni, meglátni és elhinni. Hosszú, nagyon hosszú időszokról van itt szó, rengeteg kegyelemről és megbocsátásról. Itt nem valami kis cserkész féle jócselekedetet vetett meg Izrael népe, hanem az Úr jóságának tengerét, mert tengernyi jót tett velük. Az Úr tehát az Ő hosszútűrésében, milliószo-

ri megbocsátásában mutatta meg kegyelmének nagyságát, és ezt vetette meg Izráel népe, és ezek után hirdette azt az Úr: „*nem bocsátok meg neki többé*”. Az ítéletet mindig megelőzi az Úr hosszútűrésének ideje.

De mit jelent ez? Gondoljuk végig. Van-e különbség aközött, hogy valaki rögtön dühös lesz valamilyen bűnre, vagy pedig hosszú ideig tűr, és csak utána lesz dühös? Tegyük fel, hogy van gyermekünk, unokánk, aki megüti a testvérét. Szomorú eset, de nem szokatlan. Mit teszünk ebben az esetben? Türelmetlenül és dühösen nekirontunk, megbüntetjük, és rögtön a legnagyobb büntetést szabjuk ki rá? Reménység szerint nem. Természetes, hogy igyekszünk vele türelmesek lenni. Rászólunk, szívére beszélünk, próbáljuk megértetni vele, hogy ez önmagában is mennyire rossz dolog, a másoknak is mennyire fáj, és hogy ő sem szeretné, ha vele ezt tennék. És ha már idősebb a gyermek, akkor beszélünk vele, hogy nem jó dolog, hogyha az indulatainak ennyi teret enged, küzdenie kell az ilyen hirtelen jött gondolatokkal és vágyakkal, már gondolati szinten, amikor eszébe jut, hogy valakit bántson. Először tehát figyelmeztetjük, beszélünk vele, tanítjuk. De mi történik akkor, ha hetekkel, hónapokkal később úgy vesszük észre, hogy ennek a gyermeknek rendszeres szokásává válik ez a dolog, és nem képes másban gondolkodni, problémákat megoldani, csak verekedéssel és mások bántalmazásával? Lehet, hogy hosszan tűrjük egy ideig a viselkedését, egyértelmű szabályainkkal, útmutatásunkkal szembeni szófogadatlan-ságát, azt, hogy semmibe veszi korábbi intelmeinket, de végül meg fogjuk büntetni ezt a gyermeket, fokozatosan, úgy, hogy ő azt érezze, végül akár testi fenyítéssel is, mert ezt kívánja az érdeke a Biblia szerint (a Péld 13,24 ezt parancsolja a szülőknek). Az Úr valami ilyesmiről beszél itt, amikor azt mondja, hogy többé nem bocsát meg. Isten nem hirtelen haragú, és mindig igazságos, és az ítéleteiben is az. Egyúttal azonban hosszútűró, irgalmas és kegyelmes is. Az ítélet előtt számtalan jót tesz velünk, számtalan úton-módon tanít, nevel, figyelmeztet és int minket. Csak miután ezeket megteszi, és azok hatástalanok, mert makacs szívünk megveti ezeket, akkor sújt minket jogos ítéletével. Izráel népe nem tanult semmiből, mert makacs volt a szíve és kemény. És itt nem egyszeri, hanem számtalan alkalomról volt szó. Ahogyan korábban Ámós is felhívta a figyelmünket, Izráel megvetette, sárba tiporta az Úr törvényeit és parancsait, hitványnak tartotta azokat. Szó szerint ezt mondta a próféta: ti hitványnak tartjátok az Úr parancsait. Ezért ez a kemény kijelentés, hogy nem bocsát meg nekik többé, ennek a hosszú időszaknak, a türelmi időszaknak a végét jelenti. Mert bár az Úr hosszútűró, de a bűnt nem tűri el a végtelenségig. Ne keverjük össze, Testvérek: a hosszútűrés nem végtelen tűrést jelent, előbb-utóbb az Úr véget vet a bűnnek. Az Ő szentsége nem tűrheti el örökké a bűn igazságtalanságát, és ezért azt teljesen jogosan megbünteti. Az Úr

Krisztus is így hirdette meg Jeruzsálem pusztulását azután, hogy a városnak több évtizednyi időt adott mennybemenetele után a megtérésre, de ők elutasították Őt. Amikor elközelgett Jeruzsálem pusztulása is, akkor sem veszett oda mindenki – tudjuk jól –, mert a keresztyéneket megőrizte az Úr, mivel már előre figyelmeztette őket is az ítéletre. Ők hittek, megtértek, és ki is vonultak Jeruzsálemből még az ítélet előtt. Tehát az Úr Krisztust is elutasította Jeruzsálem, de akik megtértek, megmenekültek.

Látjuk, hogy kiknek szól el ez a kemény kijelentés; láttuk, hogy milyen hosszú időszak előzte meg, az Úr jóságának, hosszútűrésének számtalan, millió példája; és azt is, hogy milyen makacs és kemény szív váltotta ezt ki. Mindezeket megértve árnyaltabb képet kapunk arról, hogyan egyeztethető össze az, hogy Isten nem bocsát meg Izráel népének, azzal, hogy minket a megbocsátás gyakorlására buzdít. Mert egyrészt az Úr maga is hosszú ideig megbocsátott, és ahogyan arra Pál által tanít minket is: a szeretet egyik jellemzője a szeretethimnuszban: „*a szeretet hosszútűrő*”. Minket is erre akar megtanítani, Testvérek. A szeretetünk legyen hosszútűrő. Nekünk ezt parancsolja az Úr elsősorban. Ha kell, 70x7-szer is bocsássunk meg a másoknak, nem azt keresve, hogy mikor haragudhatunk rá, hanem hogy hogyan állíthatnám vele helyre a megromlott kapcsolatomat. Ugyanakkor azt is látjuk, hogy az Úr az ítéletben pont ezt a megbocsátást vonja meg azoktól, akik nem hajlandóak Hozzá térni bűneikből. Az ítéletet nekünk az Úrra kell hagynunk, hiszen Ő mindenek bírója és a szívek igazi vizsgálója, és nem mi vagyunk azok. Némely embernek természetesen hatalmat adott az ítélethozatalra ebben a világban az Úr: a bírónak, vagy az egyházban az egyházfegyelem gyakorlására a presbitériumnak, akik nem vétének a parancs ellen, mikor egy bűnt az ige szerint megbüntetnek. Személyes hitünkben és kegyességünk gyakorlásában azonban törekednünk kell és lehet is a megbocsátásra, hiszen Krisztus is megbocsátott nekünk. Nekünk ezt kell megélnünk és gyakorolnunk egymás felé. Erre figyelmeztet minket Pál apostol is a Kol 3,13-ban, mikor azt mondja: „*Elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna; miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is*”. Látjuk a hangsúlyt? Ahogyan Krisztus, úgy ti is. Hívó emberként tehát erre kell törekednünk, miközben az Úrtól látni fogjuk az Ő kegyelmét, ahogyan megbocsát és hosszan tűr számtalan bűnt a világban a mai napon is, szerte az egész világon, de látva az Ő ítéletét is, mert azt is gyakorolja ebben a világban ma is. Nem változott meg ebben az Ő cselekedete, nem cselekszik másként, ma is gyakorolja az ítéletét, különösen azok életében, akik úgy halnak meg, hogy nem kapták meg ezt a bocsánatot. Ámósnak az ítéletet kellett hirdetnie, hogy felébresszen némelyeket, és népe ráébredjen, milyen súlyos helyzet az, amikor az Úr többé nem bocsátja

ISTEN HOSSZÚTŰRÉSÉNEK VÉGE

meg bűneiket. Mi hirdethetjük a kegyelem evangéliumát is, de nem szabad hallgatnunk arról sem, hogy milyen súlyos következményekkel jár, ha az Úr nem bocsát meg személyesen neked. Isten adjon nekünk ehhez a hirdetéshez szeretetet, bölcsességet, bátorságot, szavához való hűséget!

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, Istenünk, lefelől is magunkat megalázva jövünk Eléd, hiszen lehet, hogy nem azokat a bűnöket követjük el szó szerint, amelyeket Izráel népe, lehet, hogy szegényeket nem fosztunk ki, lehet, hogy másoktól nem lopunk, de mi is ugyanúgy bűnösök vagyunk, és méltóak a Te ítéletedre. Ha Krisztus nem jött volna el értünk, ha nem áldozta volna fel önmagát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért, akkor nekünk se lenne reménységünk. De köszönjük, Urunk, hogy a bűn mélységében élve lent, bár a lelkünk jóra képtelen, mégis eljöttél és megmentettél bennünket, elhívtál, hogy a Te gyermekeid legyünk, makacs kőszívünk helyett új, élő szívet adtál, hogy Benned higgyünk.

Kérünk, bocsásd meg nekünk, hogy valahányszor az ítéleteidről olvasunk, és ezek leperegnek rólunk, ami azt mutatja meg, hogy nem becsüljük meg eléggé a Te nekünk adott bocsánatodat, elfeledkezünk kegyelmed mélységéről, csodálatos voltáról. És különösen kérünk, hogy bocsásd meg, amikor kegyelmet kapva nem szánjuk magunkat még inkább oda a Te szolgálatodra, a Neked való élésre. Bocsásd meg, amikor így meghidegül a szívünk, és nem tudunk eléggé hálásak lenni Neked. Köszönjük, hogy igéd most is tükröt tartott elénk, kérünk, adj megújulást, adj hitbeli látást, add, hogy Téged lássunk egyre nagyobbak és csodálatosabbnak. Könyörgünk, segíts, hogy életünk folyjék máshogy, valahányszor a Te igédet olvassuk, halljuk. Kérünk, legyen a Te szavadnak mindig súlya a mi életünkben.

Köszönjük, Urunk, hogy Lelked formál bennünket, hogy alakítgatsz, mint szobrász a követ, hogy felhasználasz ehhez mindent az életünkben, akár a fájdalmakat, a szenvedések időszakát, a megpróbáltatásokat is. Felhasználod a Te igédet elsősorban, de a testvéri közösséget, a gyülekezetet is. Kérünk, segíts mindezt megbecsülnünk, és segíts visszaemlékeznünk, hogy mennyi mindent tettél már értünk. Segíts meglátnunk naponként azt a számtalan jót, amelyben részesítesz, akár a bocsánatodban, akár áldásaidban, akár hosszútűrésedben, segíts, hogy ne legyünk ezekre vakok. És mikor ezeket látjuk, hadd dicsőítsünk Téged, ne csak gondolatainkban, szavainkkal, hanem odaszánással és Neked szentelt étellel.

Kérünk, Úr Jézus Krisztus, hogy újíts meg minket, de magyar népünket is, térítsd országunk szívét Hozzád, adj megújulást, ébredést.

Eléd hozzuk betegeinket is, különösen azokat, akik a halál előtt állnak. Kérünk, hogy a Veled való kapcsolatban legyen erejük elhordozni a test

fájdalmait, de mindenekelőtt kérünk hitért, hogy lehessen hitük, hiszen ezáltal adsz nekik Benned igazi lelki nyugalmat és reménységet az örök életre nézve.

Kérünk a szenvedőkért, akik lelki terheket hordoznak régóta. Állj oda melléjük, és nyisd fel a szemüket, hogy a Te szemeid és füleid látják és hallják minden tettüket, szavukat.

És kérjük, Úr Jézus Krisztus, segítsd meg ezekben a napokban mindazokat, akiket valami kár ért a viharban. Kérünk, hogy ezek az alkalmak is hadd lehessenek olyanok, hogy Hozzád vigyenek közelebb és megtéréshez vezessenek többeket.

Könyörgünk kárpátaljai testvéreinkért, akiket háború sújt és annak minden következménye. Erősítsd a gyülekezeteket, könyörülj testvéreinken. És Te, akinek *„adatott minden hatalom mennyen és földön”*, kérünk, hogy az ország vezetőinek szívét indítsd a békesség felé.

Kérünk, segíts, hogy egyféle háborút vívjunk saját életünkben: a bűneinkkel szemben, ebben erősíts minket. És kérünk, hogy ezért áldj meg gyülekezetként is bennünket, add, hogy minden alkalmunk Rólad hadd szóljon, a Te ismeretében hadd növekedhessünk, és ezáltal a Te parancsolataid megismerésében úgy, hogy az az életünket megváltoztassa, új utakat adj nekünk, amelyeken Lelked vezessen és hordozzon minket.

Így kérünk, hogy maradj velünk egyen-egyenként, családjainkkal, fiataljainkkal, időseinkkel egyaránt. Órizz minket kegyelmedben a hit útján, Krisztust követve kegyelmedből!

Ámen.

szöveg: C. Marot | fordítás: Szenci Molnár A. 130
dallam: G. Franc, Genf, 1542

1. Te-hozzád tel-jes szív-ből Ki - ál-tok szün-te - len:

E siralmas mély-ség-ből Hallgass meg, Úr Is - ten!

Nyisd meg te fü - le - i - det, Mi-dőn té-ged hív-lak,

Tekintsd meg én ü-gye-met, Mert ré-gen ó - hajt-lak.

2. Ha, Uram, bűnünk szerint / Minket büntetnél meg:
Uram, e világ szerint / Ki állhatna úgy meg?
De a te irgalmad nagy / A téged félőkön,
És igen türelmes vagy, / Hogy dicsérjen minden.
3. Énnékem reménységem / Vagyon csak Istenben,
És bízok az én szívem / Ő szent igéjében.
Én lelkem erős hittel / Az Urat óhajtja,
Mint a virrasztó éjjel / A virradatát várja.
4. Izráel, az Istenben / Vesd reménységedet,
Mert szent irgalma bőven / Nagy messze kiterjedt.
Megsegít ő mindenben, / Hívein könyörül,
Az Izráelt kegyesen / Kimentti bűnéből.